

Vicent Ventura

...Amb perdó siga dit

Doncs bé, «per Nadal, tots a casa». Però, ja quina? Perquè és això el que no s'aclareix al refrany. La «saviesa popular» va badar en oblidar-ho, i ara resulta que, per Nadal, no hi ha qui pare en casa. La gent s'intercanvia cistelles amb torrons, conserves de préssec, xampany semi-sec i, poques vegades, un pernil. Hi ha l'arbre del qual s'han de penjar regals per a tots els qui dinen a la mateixa taula, que són aquells a la casa dels quals aniràs a dinar abans o després que tots ells hauran anat a la teua. I així dia rere dia, des del 25 de desembre fins al 6 de gener. Serviria per a descriure allò que passa per Nadal el que, segons sembla, passa a l'Univers, on diuen que els astres i els planetes van de bòlit d'un lloc a un altre, sense parar mai.

Doncs ací, en aquest planeta que és la Terra i en les parts on viu la gent afiliada a allò que diuen «civilització occidental i cristiana» passa el mateix, si fa no fa. Les cistelles van de bòlit, de l'establiment on les han encarregades al domicili dels agraciats, com van les persones d'una casa a l'altra a l'hora de dinar, i els regals d'un arbre a un altre, amb el lamentable resultat final que ningú ací no es beu el xampany que més li agrada, sinó el que li toca, ni es compra el regal que voldria, sinó que ha de carregar amb el que li han assignat sense consultar-li-ho.

¿I què dir dels dinars que s'han de suportar, tot fent l'elogi dels cuiners o cuineres que els han perpetrats? Encara abans, quan hi havia més costum de passar-se en la cuina dos o tres dies abans del «dinar de Nadal», es podia alimentar l'esperança de menjar-se algun tito farcit. Però ara, ¡Marededéu, quins dinars! Pollastre de granja rostit a l'ast del bar de la cantonada, amb guarnició de patates fregides de les que es venen per quilos als supermercats.

Allò que, en canvi, no ha variat són les velles qüestions que es plantegen a les sobretalles, estimulades per l'alcohol. Continuen discutint-se les herències mal repartides, els provocadors signes externs del nivell de vida diferent assolit per segons qui de la mateixa família, i la memòria, en fi, de les ofenses inoblidables. I s'ha d'acomplir, una vegada feta la pau després de les disputes, la tradició de mirar-se, com cada Nadal, les fotografies grogues dels «papàs» quan es van casar, i les dels fills —o siga, els que les estan mirant— quan van prendre la primera comunió, que aleshores no era encara també l'última, etc. I s'han de vessar les llagrimetes rituals per aquells qui han deixat aquest món de nadals, caps d'any i reis.

En fi, ¿què hi farem? Com que no hi ha més remei, pacient lector que em suportes tot l'any, moltes felicitats, amb perdó siga dit. □

SUBSCRIPCIÓ A LA REVISTA

1r. cognom _____ 2n. _____

Nom _____ Domicili _____

Població _____ D.P. _____ Tel. Part. _____

Lloc de naixement _____ Any _____

Professió _____ Lloc de treball _____

Se subscriu al setmanari EL TEMPS per un període D'UN ANY, i un import de:

6.980 pessetes—amb pagament: Anual (1 rebut per la quantitat abans citada)

Semestral (2 rebuts de 3.490 pts.)

10.500 pessetes (Europa) amb pagament anual

Forma de pagament: Dom. bancària. Taló bancari adjunt. Gir postal núm.

En el cas corresponent ompliu, la domiciliació bancària (Firma) _____

• La subscripció representa un descompte de més del 10% sobre el preu de venda als quioscs.

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

Distingits senyors: _____

Gaixa o banc _____ Agència _____

carrer _____ ciutat _____

Els pregue que els rebuts que a nom d _____

domicili _____ població _____

presentarà EDICIONS DEL PAÍS VALENCIÀ, S.A. amb total de _____ ptes.

a pagar en _____ terminis semestralment anualment per la quantitat de ptes. _____ siguen

pagats amb càrrec al compte corrent núm. _____ a la llibreta d'estalvis _____

_____ de _____ de 198 _____

(Firma)